

maesust saatmas." — „Pangem nūud hästi tähhele, wennad, mis temma meile wötitab tähhendada!" hūdis Peter. „Ei minno sant Pea ei tea ennam ühtegi arwata. Ehk Rarel jálle peab seski meid õppetama!"

„Miks ikka watad otsekui wörtuti teise peale!" ütles Tirk, „Praego wast leppisime Kaarliga, ja nūud hakkate jálle tedda pilkama! Piddagem ikka õiget rahho issekäes!"

„Andke ikka andeks jálle!" pallus Peter. „Ei mo mele mōites olnud üesagi, et Kaarsit piddin pilkama. Kui mōtlesin Toma sanna peale: maialt touseb wigga! ei ma siis muud ommast peast ei leidnud; — ja ni kui mōtiese oli tulnud, ni mõllaga tunnistasin ka ülles. Urge ennam pange minno rummasa sanna vahaks, waid posike: Kesk leiab sedda isse fallaja wigga, kust touseb meie rahwa kehwus ja waesus?"

„Ons wigga fallaja, egga mete siis ka ei woigi sedda teada!" ütles Rarel.

„Kesk õiget õppetust sanid ja vasto wötnud, se teab ka, mis enne sedda temma! fallaja olli!" ütles Tirk. „Agga rági finna nūud

meile ülles, armes Tomes, mis triegga siama arwad; muido kordan, herra jouab seie, ja párrast ennam posle aega sedt a asjafulata."

„Minna arwan, — hakkas Tomas jálle, — keik kehwus ja waesus hakkab fest, et mitto ei tahha mahhajatta ja unustada, mis wanna rummalus on, egaa uut head õppetusti wasto wötta, agga siiski õppib paljo uut asia, mis muist on foggoni sant, muist ommeti ei sunni selle suguselje, kes ühtloosi sefs ei wötta uut hoolt kanda. — Vannal aial olli piisut rahwast meie moal ellamas; nūud rahwast paigoti paksum, ja ommeti üks ja sesamma ühhesutune Ma allati. Wöralmaal rahwast veel paljo paksemaks läinud, ja ellawad siiski mitmes paigas paljo parreminne. — Kui rahwast piisut, siis on laiad kõrjamaad, mets liggi ja uut moad küllalt ülleswötta, kui wannad pöllud läinud sahjaks, ja ühtlasti sunnib rohkemaid lome piddada. Peale sedda on wanna aia rahwas ommas ellamisses paljo wähhemat worra kultutanud. Nidud ollid keik aina omma tehtud langatükkist, ja mitto tükki ei tarvititud foggoni mitte, ebt